

Höpsis meni.

— Nyt se meni höpsis koko äidin kuorma-auto, julisti kirkas pojanaan viereisestä huoneesta.

Tämä on nim. perheidylli, jos sallitte. Tunnetusti huumorintajuinen (kuinka paljon sitä tajua muuten äidellä vaadittaankaan!) poikani äiti — huom! nykyisten kirjamarkkinoiden kiinalainen vaikutus puhutteluun — tuntui julistavan tällä kertaa hieman kärsimättömänä, ettei äiti osaa parempaa autoa tehdä.

Tämä pieni episodi palautti mieleeni ties monennenkoko kerran kysymyksen vanhempien valmistamisesta perhe-elämään, tarkoitan tällä kertaa nimenomaan lasten kasvatukseen ja heidän viihdyttämiseensä ja opettamiseensa. Muussa suhteessahan avioliittoon aikovat kyllä nykyisin saavat mitä moninlaisinta neuvontaa niin sielun- kuin ruumiinlääkäreiden taholta, joten jos vain halua on (ja hyvä olisi olla) ottaa vaarin neuvoista pitäisi onnistumisen mahdollisuuksien parantua huomattavasti.

Mutta tuo piirtäminen ja rakentaminen! Mitähän pitäisi keksiä? Lie jo nyt järjestetty silloin tällöin morsiuskursseja, mutta onko niiden ohjelma riittävän monipuolinen. Kysyy vain eräs isä. Ruuanlaiton ja muurkodinhuollon ohessa pitäisi nähdäköseni morsiamille opettaa uudelleen yhtä ja toista sellaista, minkä hän aikanaan on oppinut kansakoulun alaluokilla, osaksi jo lastentarhassa. Kuvitellaampaa itsemme kerran karpäsinä kurkkimaan, mitä tulevat rouvat ja nuoret äidit tuollaisella morsiuskurssin n.s. lastentarhatunnilla opettelevat. Tuossa filosofianmaisteri Salli Sattuman ja hänen miehensä filosofian kandidaatti Setti Sattuman humanistisen kasvatuksen saanut ja kandidaatin loppututkinnon pääaineena estetiikka ja nykyiskansain kirjallisuus suorittanut tytär Sanelma kihloissa kauppias Kalle Kangaspakan pojan, ent. ylioppilas, nyk. isänsä liikkeen apulaisjohtajan (tietysti johtaja!) Kalle Kangas-Pekka nuoremman kanssa, otsansa hiessä piirtää kuorma-autoa. Katsotaampa! Nuoren maisterineidin suloinen punainen pieni kieli tököttää melkein epäesteettisesti hieman suusta ulkona kummallakin poskella palaa kuumeinen punainen täplä ja sormet pitelevät vapisten Faber kakkosta yrittäen luoda muotoja kuorma-autolle, jolla on rekka. Asken hän ei edes tiennyt, mikä rekka on ja opettajasetä oli julmistuneena kysynyt, mitenkä neiti aikoo rouvaksi, ehkäpä peräti joskus kauppaneuvoksettareksi tietämättä, mikä on rekka. Aivan varmasta Kalle kolmas Kangas-Pekka — suokoon luoja, että sellainen tulisi pian, oli

opettaja kuitenkin huomauttanut välillä, jolloin neiti maisteri oli punastunut entistä enemmän — sinä hetkenä olisi menettänyt arvonantonsa ja tuottamuksensa äitiinsä, selitti opettaja. Ja taas: rou- neiti hyvä, ettekö te nyt todella tiedä, että rekkavauvussa on kuusi ratasta —, ei noin, kaksi kertaa kolme, siis lapsen näkökulmasta katsottuna kolme. Paljonko teillä oli laskento, en tarkoita siinä estetiikan tutkinnoissa, vaan kansakoulun päästötodistuksessa.

Jne.

Tuolla taas iso ja pyöreä leipurimestari Armas (ei J.) Pullan aikamies-tytär ja isänsä oikea käsi äidin kuoleman jälkeen, Siveä, titteltään ti keuhkahoitaja ja naimisissa kuorma-autokäyttökennnitsijä, ent. leikki Kalle Kaljakuskin itsensä kanssa, yrittää opetella piirtämään lumiukkoa. Hänellä oli Tipalan alaluokilla joskus yhdeksäinen piirustuksessa ja hän yrittää nytkin liian korkealentoisesti. Opettaja, joka on pysähtynyt katselemaan, hermostuu. Ei noin, hyvä neirouva — hän sekaantuu aina näissä puhutteluissa, peijakas, kun ei ole yhteistitteli. Mutta samassa hänelle selviää eräs asia: hän voi kuin voikin kutsua näitä oppilaitaan kaikkia samalla tavoin. Siis: Oppilas Pulla-Kaljakuski (rouva käyttää kaksiosaista nimeä, koska hän otti miehen lakattuaan jo viettämästä syntymäpäiviä ja koska hän on Pullan liikkeen perijä), piirtäkää yksinkertaisemmin. Katsokaa näin, ei siihen tarvita muuta kuin kolme erisuuruista ympyrää päällekkäin, samaan tapaan kuin teissä. . . öhöm. . . teidän joulupipankakuissanne. Mutta oppilas ei oppinut ja niin sai hän lähteä pihalle opettelemaan lumiukontekoa siksi, kunnes osasi piirtää.

Tunti jatkui, mutta antaahan jatkoa, on sitä jo tässäkin. Toivottavasti rva Siviä Kulla-Kaljakuskikin vähitellen oppii, sillä opettaja on oikeastaan sitä mieltä, ettei mitään lapsensynnytyksiä, ennenkuin lumiukot ja kuorma-autot, pirsiautot ja linjurit, tyttöjä ajatellen lisäksi tytöt ja nuket ja kissat ja talot ja muut ovat selvillä. Mutta, minkäs se opettaja sille tulevalle Kaljakuski nuoremallekaan mahtaa, se on jo tulossa. . .

Hyvä ajatus tässä kaikessa kuitenkin piilee. Mutta entä isät sitten? No, se olisi asia sisänsä, ehkäpä henki joskus sanoo minulle, miten tämä puoli olisi järjestettävä, mutta kyllä se vain järjestettävä olisi, sillä ei lentokoneen tekeminsäkään aika niin yksinkertaista ole ja lumiukkoja, saati kuorma- ja muuta autoja tarvitaan ja nukensänkyjen, hevosenrattaiden, lastenvaunujen jne korjaaminen on luku sisänsä.